

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Fierde Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030265046416.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Med sin Planete-lund, sig runden om at skiude,
Oc skrifve u-fordult, slet efter egen ville,
At Jorden svinger om, men Himmelen staaer stille.
Oc det her skulde gaae som naar mand Skif fra Lande
Udlegger, gaar til segls, til Søøs at lade stande,
Da, end dog Landet staaer, oc Skibet gaaer i Floode,
Dog siunis Land at gaae, oc Skibet som det stode.
Med denne *ration*, vil mangen binde biørne,
Skuld' hand end med sin dict, *Jessæum* self fortørne.
Men dersom det saa var at Stierner alle tiide,
Staa lige viidt atskild' oc aldrig nærmer skridde,
En ret-skudt piil i Luft vist foer sin kaas med alle,
Oc skuld' ej snore-ret os ned ved siiden falde.
Thi Steenen kast i Luft, naar Skib vind-striidig segler,
Ned-plumper akter ud; den prøfve dig ej fejler.
End skulde det oc skee, Jern-kuglen Luften bryder,
Som brummende Carthou of gloende hals udskiuder,
I Øster stilled hen, før skuld' i stycket blifve,
Oc kruudet uden Fruct sit ildig Luft-slag gifve:
Thi Jordens hastig Løb den Kugle-fluct skuld' hindre
Som Liun-ild ofvergaaer, af Øst i Vest at glindre.
De Sommer-Fugle smaa, som viidt om føde lede,
Naar de fra huuse drog' ej hver fand egen rede.
Hør *Musa*, dig ej bør, *Copernicum* mod-striide,
Det arbed andre lad, som konsten bedre viide,
Tag regne-brettet frem, lad see du *calculer*
De Natte-blus som viidt paa Himmelen spatserer:
Dog denne Regne-konst vil skee paa ny maneere,
Thi alle Hafsens Sand maae Regne-penge være,
Tag dem i haanden din, lad intet Korn udfalde,
Jeg icke tvifler du jo dem behøfver alle.
I slig u-mulighed (der Gud allene regner,
Oc gifver Stierner Nafn, som deres Krafter egner,)
Haer dog vindskibelig de fordum ældre-viise
Dem baade deelt oc næfnt, de Unge det maae priise.